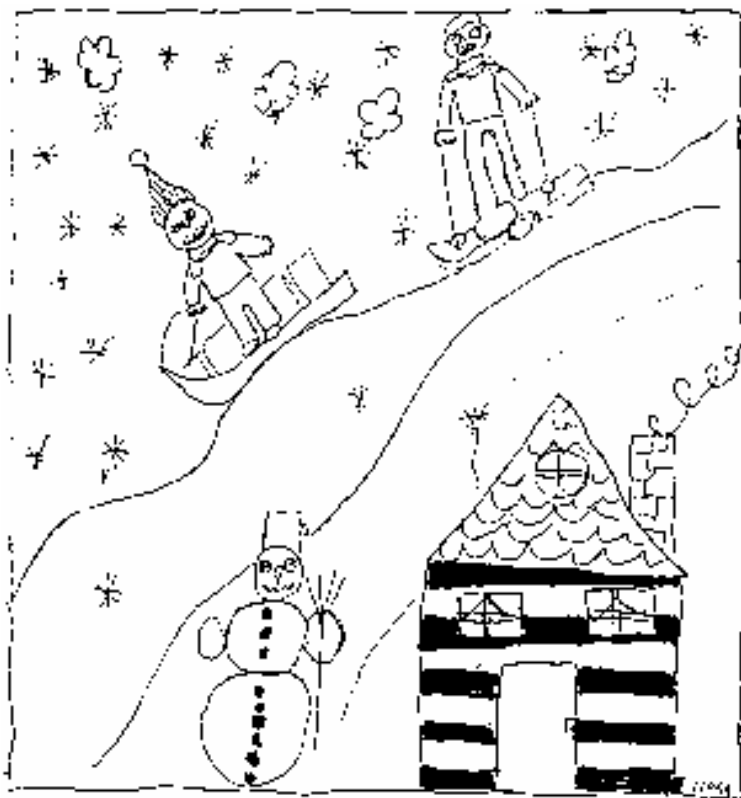

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

ročník IX, číslo 2

prosinec 2000

cena 5 Kč

Velká vánoční show

Seznámení
s novými učiteli

**ZE ŽIVOTA
ŠKOLY**

**CESTA DO
PRAVĚKU**

Vánoční
abeceda

AGORA

Milí čtenáři časopisu Malíček,

rychle se přiblížil čas Vánoc, posledních v tomto tisíciletí, svátku, který má v oblibě naprostá většina z nás. Každý určitě zná ten pocit, když vejde do pokoje a pod ozdobeným vánočním stromkem najde spoustu dárků a v nich i svá tajná přání. Ale nejen Vánoce jsou velkou událostí konce roku! Vždyť je tu Silvestr a s ním nové tisíciletí. Čeká nás v něm konec světa? Či dlouho očekávaný přilet mimozemšťanů? Doufáme, že o velký rozruch se ve vašich třídách zatím postará toto nové číslo časopisu Malíček a dostane vás do lepší nálady. Každý čtenář si v něm najde, co potřebuje a co se mu líbí. V tomto pošmourném počasí s teplotami kolem bodu mrazu se nikomu nechce vystrčit ani nohu z domu. Aby se u vás náhodou nestavila na návštěvu nuda, vezměte si svůj časopis Malíček a začtěte se do něj. Přejeme vám pěkné počtení.

Redaktoři časopisu Malíček

Co bude

Zežloutlé listí spadlo už na zem,
za pár týdnů
rybníky zmrznou mrazem.
Budeme bruslit, lyžovat a smát se,
budeme stavět sněhuláky.
Kde? Na zahrádce!
V lyžování bude naše paní učitelka
náš rádce.
Budeme stavět sněhuláky, co mají nos
z mrkvičky,
budou na něj vykuleně koukat dětičky.

Lenka Marhanová, IV. A

Ořech Vašík

Jednou uzrál ořech Vašík,
hubený moc nebyl, byl to
pašík.
Vyrostl na špičce stromu,
viděl od domu k domu.
A když byla meluzína,
oříškem jen třásla zima.
A když voda ztwardla mrazem,
Vašík hnedle spadnul na zem.

Honza Pudil, IV. A

ANKETA

ANKETA

ANKETA

Blíží se konec tisíciletí. Pro někoho je to příjemná zpráva – může začít od začátku a vše si rozmyslet. A někdo to bere jako pokračování svého dosavadního života – vše ve starých kolejích. Ale nás to nenechává v klidu.

Co když nás ve třetím tisíciletí navštíví konečně mimozemšťané? Máme se jim čím pochlubit, či naopak je před něčím varovat? Co se nám povedlo a co moc ne?

Sára a Zdeněk I. B: „Neměli by ničit přírodu, bourat domy a měli by být na sebe hodní.“

Milan III. A: „Ať jsou k sobě přátelští, neubližují si a pomáhají slabším.“

Lenka IV. A: „Měli by si zvolit prezidenta a být k sobě ohleduplní.“

Štěpán a Marek IV. B: „Neměli by válčit, ale mohli by radši pracovat a vydělávat si.“

Robin V. A: „Při budování své planety by si neměli znečistit vodu.“

Eva V. A: „Neměli by ubližovat zvířatům.“

Nikola VI. A: „Ať si dají pozor na drogy a kouření.“

Vanda VII. A: „Důležité je nebýt lakomý a nechtít jenom peníze.“

Jan VIII. B: „Měli by být vynalézaví a tolerantní a zabránit tomu, aby u nich vládlo násilí a nespravedlnost.“

Gábina VIII. B: „Neměli by si tolik znečistit životní prostředí.“

Petr IX. A: „Pozor na sázky!“

Andrea IX. B: „Měli by být slušní a inteligentní, pečovat o svůj vzhled, neměli by být lakomí.“

Paní učitelka Šustrová: „Doporučila bych jim, aby se rozhlédli kolem sebe a všímali si lidí, kteří mají ústa (štěrbina v dolní části obličeje) co nejvíce roztažená. Jsou to tzv. optimisté, kteří ke všem problémům a ke všem lidem přistupují kladně. Z těch bych si já osobně brala příklad nejvíce.“

Alena Vašáková VII. A, Katka Soudková, VIII. B

Seznámení s novými učiteli

V minulém čísle jste si mohli přečíst rozhovor s paní učitelkou PETROU FEJFÁRKOVOU, tentokrát se můžete něco více dozvědět o paní učitelce VĚŘE KUZMOVÉ. Na naší škole učí ve II.B všechny předměty. Dříve učila dva roky na základní škole v Herálci (vesnice u Žďáru nad Sázavou). Je vdaná a má pětiletého syna. Každé ráno ji můžeme vidět, jak s ním jezdí na kole do školky.

Jak vzpomínáte na dobu, kdy jste chodila do školy?

„Vzpomínám na to často. Nejvíc na kamarády, protože jsem člověk, který na svých známých visí. Jsem ráda, když mám okolo sebe lidi, kteří si se mnou rozumí.“

Chtěla jste být již od malička paní učitelkou?

„Odkáživa jsem chtěla být paní učitelkou, ale v mateřské školce.“

Kde jste byla o prázdninách?

„Splavovat řeku Berounku a na dovolené v Chorvatsku. Pak jsme chystali stěhování, takže jsme toho víc nestihli.“

Kde jste byla v životě nejdál ?

„Nejdál ? Asi jako malá holka letecky v Bulharsku. V dospělosti pak ve Francii, Španělsku, Itálii a Švýcarsku.“

Který jazyk jste se učila?

„Německy a trošičku anglicky.“

Využila jste už někdy svoji znalost cizího jazyka v zahraničí?

„Němčinu jsem využila mnohokrát, protože jsem jako studentka jezdila do Rakouska na zemědělské brigády. Trhali jsme víno, sbírali brambory a také jsme se s motyčkou plazili po poli. Takže jsem se musela domluvit.“

Jaké máte ráda jídlo?

„Chutná mi skoro všechno jídlo, ale nemám ráda játra.“

Jaký je váš oblíbený film?

„Líbí se mi hlavně české filmy. V poslední době to jsou asi Pelíšky. Jinak mám ráda Dědictví ..., Slunce, seno ..., Kolju.“

Jaké sporty máte ráda?

„Nemám ráda závodění, ale jinak mám v oblibě jízdu na kole, turistiku, lyžování (i když to moc neumím) a také plavání.“

Co děláte ve volném čase?

„Ve volném čase často cestuji, navštěvuji své známé, spolu většinou zpíváme. Mám ráda turistiku, tancuji a jezdím na kole.“

Jaké jsou vaše dobré a naopak špatné vlastnosti?

„Umím být přátelská, ráda říkám věci tak, jak jsou, nerada se přetvařuji, a když něco slíbím, tak to dodržím. K mým špatným vlastnostem patří asi to, že jsem lehce vytočitelná.“

Líbí se vám na naší škole?

„Na této škole se mi líbí moc. Především budova školy, potom tady máte rozdílné a zajímavé věci oproti ostatním školám, třeba výbornou techniku, spoustu zájmových kroužků a jiných aktivit. Také se mi tu líbí přístup některých kolegů, kteří jsou ochotni mi pomáhat a sami se nabídnou.“

V příštím čísle si určitě přečtete rozhovor s panem učitelem Robertem Kočím.

Veronika Šustrová a Jana Machová, VII. B

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

PROGRAM SPOLU TO DOKÁŽEME**Třída VI. B, Vítkovice v Krkonoších****Jak nás viděly**

Pokoj: „...byl jsem takový malý dvoulůžkový pokoj, nikdo ke mně nechtěl. Nakonec se ale našly dvě dívky, které mě trochu upravily a začalo se jim tam snad líbit. Pojmenovaly mě Jeskyně. Moc se o mě staraly – také jsem byl druhý nejuklizenější pokoj! Každý večer si dívky povídaly o svých rodinách a o tom, co za celý den prožily, jak se jim třeba podařilo vyrobit draka. Představoval jsem si, že chodíme spolu a pouštíme ho. Bylo velmi hezké je poslouchat...“

Jája a Pája: „...my jsme dva kousky kůže a patříme panu učiteli Baťovi. Od něho máme tato jména. Jsme velice důležité věci. Každý večer se totiž děti sesedly do kruhu, který se prý jmenuje komunitní, a předávaly si nás z ruky do ruky. Ten, kdo nás držel, mohl mluvit a ostatní poslouchali. Právě díky nám se

děti nepřekřikovaly, když si povídaly o různých věcech. Dozvěděly jsme se něco o důvěře, o naslouchání, o tom, že lidé se nemají navzájem ponižovat...”

Potůček: „...mířím si to k penzionu Bohemia a co nevidím: děti ze VI. B! Nejdřív se na mě jen tak dívaly a já začínal mít trochu strach. A pak to začalo. Vypouštěly mě, připouštěly, jednou mě vypustily úplně do poslední kapky. Ale napravily to: vzaly lopaty, vyčistily mě a znovu napustily. Když jsem je viděl s batohy a kufry, došlo mi, že odjíždějí. Ještě že ke mně připlaval nový kamarád – pstruh...”

Kytara paní učitelky Šantrůčkové: „...uf, konečně jsme u autobusu. Jsem z toho celá rozladěná. Ale po půlhodině už s kamarádkou jedinečně hrajeme, ostatně jako vždy předtím. Ve svém novém pokoji denně dobívám baterie na večer, protože žádný zpěv se beze mě a mé kámošky neobejde. Jednou, když jsem hrála jako obvykle, doprovázela mě holčička Monika na flétnu a to bylo mnohem hezčí, než když hraju sama. Ta písnička byla úžasná. Jmenovala se Víc než slova...”

Svah: „...jsem zarostlý trávou, rostou na mně stromy, občas se na mě chodí pást zvířata. Ale přiznám se, že nejzajímavější se mi zdají být lidé, obzvlášť ti malí. Co jsem toho viděl a slyšel během jednoho krásného týdne v září! Ti malí lidičkové běhali s takovými věcmi na provázku – říkali jim draci. Kouleli se po mně, dělali kotrmelce, běhali ostošest. Jindy zase chodili pomaloučku ve dvojicích – bodejť by ne, když jeden z nich měl přes oči šátek. Říkal jsem kamarádovi jelenovi, že jsem z toho taky jelen. Ale po několika dnech mi došlo, že asi zkoušejí, jak spolu vycházet co nejlépe – třeba právě jako já se stromy a zvířaty...”

Z prací žáků VI. B vybrala paní učitelka J. Kapounová

PROGRAM SPOLU TO DOKÁŽEME

Třída VII. A, Klokočov

Víte, co se dá zažít za 48 hodin? Jestli vás to zajímá, je tento článkuček přímo pro vás.

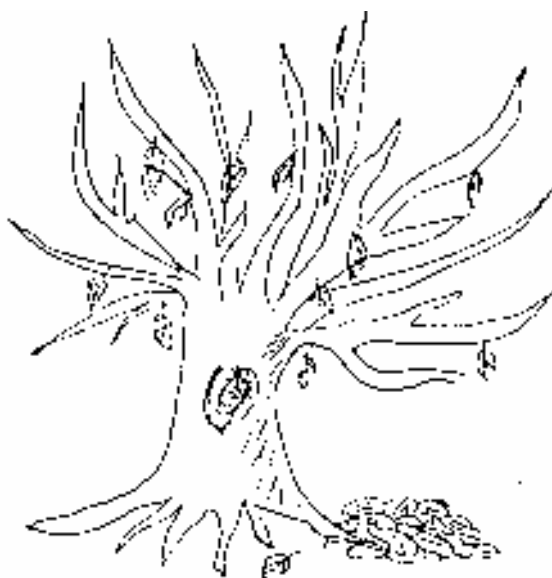
Ve čtvrtek odpoledne jsme odjeli na místo (pro většinu z nás neznámé) poblíž Sečské přehrady. Tím místem byl docela malý, ale útulný zámeček Klokočov.

Ještě do večera jsme stihli dvě aktivity. Hra s barvami a výroba jmenovek se nezdály moc těžké. To druhý den to začalo naostro. Řazení podle výšky, jména a velikosti bot, prolézání „oky pavučiny“,... Obzvlášť netrpělivě jsme čekali na noční hru. Pan učitel Baťa se schoval nedaleko zámečku. Naším úkolem bylo ho najít a zapsat přísloví, které nám pošeptal. V obrovské tmě už i tohle nebylo úplně jednoduché. Toto přísloví jsme potom museli bez jediného slova nakreslit na papír a zbytek skupiny ho musel uhádnout. Po namáhavém a vyčerpávajícím úsilí se nám to podařilo.

Tak takové těžké a jedině spolu zvládnutelné aktivity jsme prožívali v Klokočově. Všechny disciplíny jsme hodnotili čísly od 1 do 5. Nejlépe dopadlo zpívání s panem učitelem Baťou, které dostalo vždy 5. Na Klokočově se nám všem líbilo. S myšlenkou zopakovat si to ještě jednou jsme odjížděli v sobotu dopoledne zpátky do Chrudimi.

V areálu klokočovského zámku stojí třistaletý buk – to už stojí za to zkusit o něm napsat třeba básničku!

Buk je starý tři sta let
ještě žije jabysmet.
Ještě žije, neumírá
a zvířectvu střechu dává.
Až z něj bude papír bílý,
pařez dávno bude shnilý.
Přes tři sta let tu žil
a jeden den to změnil.
Chcete takhle pokračovat,
chcete takhle dál se chovat?
Přírodě tím ublížíte
a sami si tím uškodíte.

Alena Vašáková, Martin Jiruška, VII. A

PROGRAM SPOLU TO DOKÁŽEME

Třída VIII. B, Klokočov

Už název semináře „Spolu to dokážeme“, který se konal na záměčku v Klokočově ve dnech 2.– 4. 11., prozrazuje, že vše záleželo především na nás, žácích VIII.B. Aby se seminář podařil, bylo zapotřebí spojit všechny naše síly a dát hlavy dohromady. Hlavní roli zde hrál nejen přístup k semináři, ale i naše vlastnosti. Někdo už znal svou dobrou i špatnou stránku, ale někteří se teprve dozvídali, jací opravdu jsou. Někdo si řekne, že jsme si zalenošili, ale opak je pravdou. Člověk by ani nevěřil, jakou práci nám dalo přemýšlení nad odpověďmi na nejzákladnější otázky, které na nás číhaly v nejednom testu. Kdo odpovídal upřímně, opravdu odhalil své pravé já. Extroverti, introverti, stabilita, labilita, tak všechna tato podivná slova patřila k úkolům a hlavně k nám. Myslíte si, že otevřenému člověku by nesvědčilo přátelství s člověkem uzavřeným? Tak to se mýlíte. V naší třídě takoví kamarádi jsou a báječně si rozumí a doplňují se. A právě díky vzájemné spolupráci jsme zvládli všechny zadané úkoly. Ten, kdo se nad prací opravdu nezamyslel, se také dobral k výsledku, ale ne příliš pozitivnímu. K dalšímu poznání nám pomohl obraz svého já, při kterém jsme zapisovali, co nám voní, kde se cítíme dobře, jaký nejhezčí dárek jsme dostali, jaký dali a mnoho jiného. Naše hlavinky dostaly na chvíli oddechový čas a při hře Člověče, nezlob se (v lidské podobě) zapracovaly naše nohy. Ten, kdo se nechal dvakrát vybit a musel obíhat nejméně šest koleček, potřeboval především pevné nervy. Ale kolektiv byl

potřebný venku i při některých společných činnostech. Při těchto hrách a videozáznamu z 5. a 7. třídy jsme si díky smíchu prodloužili život nejméně o stovky let. Pohled na naše dětské tvářičky a slabé hlásky nás nenechal ani chvíli v klidu a jeden výbuch smíchu střídal další. I když víte, že s někým je těžká domluva a spolupráce ne příliš snadná, měli byste to s ní(m) zkusit a možná, že i on(a) se zapojí do práce a vy se přesvědčíte, že když se chce, tak to jde. Nám se to podařilo. Z tohoto semináře jsme si také odvezli to, že i když už meleme z posledního a jsme na pokraji svých sil, nezkazíme hru či práci ostatním a snažíme se vydržet až do konce. Nyní už opravdu víme, co můžeme čekat od druhých, u koho hledat pomoc, nebo naopak, kdo nás rozveselí. Poznali jsme i to, jaké vlastnosti se v nás skrývají a proti těm negativním se už snažíme najít způsob sebeobranu. K dobrému výsledku semináře nám dopomohlo i příjemné prostředí zámečku. Myslím, že jsme to spolu opravdu dokázali.

K. Soudková, VIII. B

Pátá třída na výstavě

Pátá třída byla 20. října na výstavě na Střední zemědělské škole v Chrudimi, která se nachází v Poděbradově ulici.

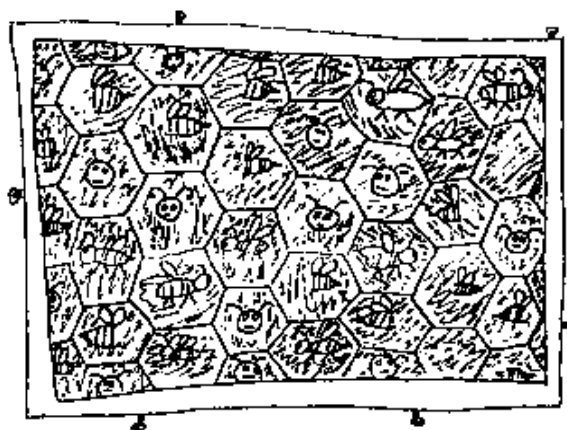
Už při vchodu do školy mi „padly do oka“ moderní sekačky. Ale hlavně uvnitř jsme mohli vidět mnoho pěkných a zajímavých věcí. Například mě nejvíc zaujal roj včel, který se hemžil ve skleněném výklenku. V několika kabinetech jsme si prohlédli ovoce, zeleninu i vycpaná zvířata. Viděli jsme také různé druhy obilnin a dokonce prasečí hnůj.

Ve skříni jsme našli dvoumetrové kleště na zuby a také tak dlouhé porodnické kleště. Abych pravdu řekla, při pohledu na ty rezaté a nebezpečné kleště se mi zvedal žaludek. V kabinetu jablek jsme ochutnali druh Golden a v přízemí zase med. Kdyby mě kamarádka nepřesvědčila, abych ochutnala, asi bych nikdy med nejedla, protože do toho dne jsem ho nenáviděla. Teď už k němu nemám námitky, je výborný.

Škola je velká, ale výstava probíhala jen v jedné části školy. Venku jsme se dorozumívali s králíky, kteří o nás nejevili zájem, jen na nás vystrašeně koukali, jako kdyby byli v traumatu, nebo se bleskově zahrabali do hoblin, jako kdyby viděli zjev.

Procházely se tu i slepice s chocholkou jako pankáč, nebo krásní holoubci s ocasem jako vějíř. Také tam stál jeden beran, bohužel bez ovečky. Určitě se tam běžte zase za rok podívat, protože výstavy se konají každoročně. Uvidíte, že to bude stát za to a ještě se poučíte o zemědělství. A bude vám k tomu stačit jenom malá chvilka. Ahoj ze zemědělské školy.

Barbora Viktorinová, V. B.

Nikol Štordová VB

CESTA DO PRAVĚKU

Jistě většina z vás ví, že na prvním stupni žáci mívají takzvané „volné středy“. Neznamená to, že by se neučili, ale v tyto dny se učí hravějším způsobem. Někdy mívají například výuku zaměřenou na jedno téma.

Řekneme-li slovo pravěk, každého z nás napadne něco jiného, ale určitě se všichni shodneme na tom, že to bylo již hodně dávno. A právě do pravěku jsme se společně s žáčky IV. A přenesli. V čase jsme sice necestovali, ale díky paní učitelce Jansové se všechny Katky, Martinky, Kristýnky, Honzíkové a Pétové stali rázem divokými pravěkými lidmi. A aby

představa byla dokonalá, zapomněli na svá obyčejná jména, a tak kolem nás pobíhal Kameňák, Kojot, Krvavá sekera nebo Bílá laňka z tlup Rybčící či Mamuti. Pravěcí lidé si stavěli ohniště a oheň byl v té době tím největším pokladem a obstarání jídla hlavním posláním. Ženy se staraly o oheň a muži šli na lov. Ale chytit rybu není nic jednoduchého, pro to se musí něco udělat. Najít násobky čísla, či počítat malou násobilku byl pro některé opravdu tvrdý oříšek. A tak jsme se dozvěděli, že osmkrát tři je dvacet šest a násobek čísla tři je třicet osm. Protože byli ale nakonec jako lovci úspěšní, mohli si zatančit i svůj bojový tanec. Avšak stud existuje dnes a existoval i v pravěku, a proto ne všechny tance by dokázaly pravěkého člověka rozproudit. Ale nejen zábavou je člověk živ, nastaly i povinnosti. Chlapci převzali úkol vyrábět zbraně a dívky se s chutí pustily do zhotovování rohožek. Šikovné ruce přišly v tuto chvíli vhod. Přivázat kámen na klacek či svázat klacíky k sobě není nic jednoduchého, ale protože i pravěcí lidé byli zruční, za chvíli bylo všude plno luků, pazourků, seker a krásných rohožek. Nakonec se všichni sešli v kruhu, jak se to dříve dělávalo, a zhodnotili celý náročný den. Talisman posloužil k tomu, aby mluvil vždy jen jeden. A tak pračlovíčky chválili, občas si postěžovali, a protože to bylo náročné, talisman došel do konce v rozloženém stavu a byl politován se slovy : „Byl jsi dobrý talisman.“

Z pravěkých lidí se opět stali obyčejní žáčci naší školy. Přestože jsme pouze přihlíželi, občas trochu pomohli, můžeme říci, že nápad s pravěkem byl opravdu pěkný a dětem se moc líbil. Pracovali s velikou chutí, která nám starším někdy schází.

Hana Hutlová a Veronika Blešová, IX. A

Cesta do pravěku

Nejvíce se mi líbilo, když jsem vyrobil zbraně.

Já jsem vyrobil luk, škrabku a paličku.

Paličku jsem vyrobil z kamene a rovného klacku.

Naše jméno skupy je Dupra u rahmulého klu.

Moje přezdívka byla Opici hlava.

Michálek Adam IV. A

Klub mladých debrujarů

Ahoj kamarádi,

i v tomto čísle máme pro vás úkol od Klubu mladých debrujarů, nad kterým si potrápíte hlavičku. Jaká je internetová adresa debrujarů? Díky své šikovnosti ji budete vídat na kaleidocyklu, který je přílohou tohoto čísla.

Návod: Vystříhněte po obvodu obrázek. Obrácenou stranou nůžek obtáhněte podle pravítka všechny čáry (i přes obrázky). Pak podél všech čar proveďte ohyby (obrázek vně). Podlepte-li pravoúhlé trojúhelníky pod protější trojúhelníky s nadpisy, dostanete řadu čtyřstěnů. Po zaschnutí řadu stočte a záložky vlepte do protějšího otvoru. Nechte opět zaschnout. Potom už můžete vzniklý kaleidocyklus středem protáčet. A abyste neskládali pro nic za nic, odměnou za vaši píli bude nejen adresa Klubu mladých debrujarů, ale také hezký obrázek.

Veronika Šustrová a Jana Machová, VII. B

Koutek pro mlsné jazýčky

Ahoj čtenáři! Už je tu zase nové číslo vašeho oblíbeného časopisu a s ním i další díl kulinářské rubriky. Tentokrát jsme vyzpovídaly toho nejpovolanějšího, co se jídla týče. Na otázky nám odpovídala paní kuchařka Jaroslava Schneiderová.

Jaký máte vztah k jídlu?

„Ráda se dobře najím. Jídla nemusí být mnoho, ale mělo by být hezky upraveno. Také mi není lhostejné, v jakém prostředí a s jakou společností jej konzumuji.“

Jaké máte ráda pití?

„K dobrému jídlu patří samozřejmě dobré pití, nemusí to být alkohol, ale na dobře vychlazené americké limonádě si pochutnám vždycky.“

Jaké jídlo je vašim nejoblíbenějším?

„Zásadně upřednostňuji maso. Na prvním místě mého pomyslného žebříčku jídel je kuře, a to dozlatova vypečené.“

Jaká jídla vaříte ráda a jaká naopak ne?

„Raději vařím masitá jídla, ale když vnučka chce palačinky, s radostí jí je udělám.“

Kdo u vás doma vaří? Baví vás po dni stráveném v kuchyni ještě něco „kuchtit“?

„Doma se této činnosti věnuji já. Vaření pro rodinu je něco jiného než vaření v zaměstnání. Vy ve škole taky celý den čtete v učebnicích a doma si jistě rádi přečtete pěknou knížku.“

Kuře Žiguli

Kde jste získala tento recept?

„Tento recept mi poskytla spolupracovnice, paní Blažková.“

K jakým příležitostem se toto jídlo hodí? Jaký nápoj byste nám doporučila?

„Je to lehké a rychlé jídlo, příležitosti si nevybírám. Za nejvhodnější nápoj k tomuto jídlu považuji bílé víno. Když však situace vyžaduje nealko, podáváme coca-colu naředěnou aquilou v poměru 2:1, nakonec přidáme pár kapek citrónu.“

NA PŘÍPRAVU POTŘEBUJEME:

1 kuře, 20 dkg nivy, rozmarýn, máslo, brambory, bílé víno, křen nebo kremex

Naporcované kuře osolíme, dáme do jenské misky, posypeme asi 20 dkg sýru Niva smíchaného s rozmarýnem. Na každou porci kuřete dáme kousek másla. Podlijeme vodou a přikryté pečeme.

K tomu restované brambory: do jednoho litru vody přidáme jednu lžici octa a uvaříme brambory, potom je orestujeme.

K hotovému kuřeti: porce kuřete polijeme jednou lžicí bílého vína, do šťávy přidáme trochu křenu nebo kremexu. Dobrou chuť!

E. Zajícová a V. Blešová, IX. A

Byli jako my...

Tentokrát jsme se zeptali paní učitelky MIROSLAVY BUKÁČKOVÉ. Až si přečtete tento článek, zjistíte, že dříve jste pětku mohli dostat raz dva.

„Svého prvního školního prohřešku jsem se dopustila již v první třídě. Učení mi celkem šlo, tak jsem občas nevěnovala správnou pozornost tomu, co nám paní učitelka říká. Jednou jsme psali diktát z českého jazyka na jména měst. Otevřela jsem sešit, zapsala první město, vedle druhé, třetí. Najednou jsem si uvědomila, že to tak psát nemám. Otočila jsem stránku a rychle znovu napsala tři města pod sebe. Mezitím už ale paní učitelka nadiktovala další slova. Nestíhala jsem a navíc sousedka Ilonka měla názvy vedle sebe. Co teď? Obrátila jsem další list a znovu napsala tři města vedle sebe. V té chvíli byl konec diktátu. Bleskurychle mi prolétlo hlavou: „Ke stolu k paní učitelce nepůjdu. Podvod! No a co? Ona to přece nemůže poznat.“

Během opravování si na mě paní učitelka opravdu nevzpomněla, ale spolužačka Ilonka, která mimochodem ve druhé třídě propadla a které se tento diktát výjimečně vydařil, na mě šla žalovat. A tak jsem si ten den odnášela tři pětky. Za každou stránku jednu.

Korunu tomu ještě nasadila nic netušící paní uklízečka, která si v zástupu odcházejících prvňáčků všimla právě mě a zeptala se, zda nemám dnes tu tašku nějak těžkou. Měla pravdu. Nést si v první třídě tři koule najednou, to je zpropadeně těžké.“

Hana Hutlová a Marta Čermáková, IX. A

Náš tip na výlet

NIC NENÍ TAK, JAK SE ZDÁ

O prázdninách jsme byli u tety v Novém Boru, každý den jsme navštívili alespoň jednu rozhlednu. Samozřejmě, že se mi nechtělo, ale nezbývalo mi nic jiného nežli šlapat do kopců, na vrchu se kouknout dolů a sejít zpět. Zprvu to vypadalo jako pěkná otrava, ale poté mě hrálo u srdce, když jsme si mohli u

rozhledny sednout v restauraci. Jenže když toho člověk tolik nachodí a nakouká, rozbolí ho celé tělo, a tak se nemůžete divit mým nadávkám a štiplavým poznámkám po tak namáhavém dni. Jednoho dne jsme se vydali hned po ránu na Vlčí horu. Zprvu jsem měla celkem dosti energie. Ta však ze mne po několika kilometrech vyprchala. Stále jsem se ale těšila na teplo hospůdky a vychlazenou limču. Podařilo se mi tedy zdolat cestu plnou kamenů a větví. Konečně jsem stanula tváří v tvář čedičové skále (div, že jsem si nerozbila hlavu) a rozhledně. Copak o to, rozhledna pěkná, ale hospoda nikde. Měla jsem chuť do něčeho praštit. Ještě, že jsem tak neučinila, protože bych přišla o zajímavé informace. V rozhledně se můžete dočíst například to, jak se taková rozhledna staví, nebo jak je výstavba náročná. Třešinkami na dortu jsou staré fotografie rozhleden a úchvatná vyhlídka po okolí. A takhle jsem se přesvědčila, že nic nedostanu zadarmo, ale musím si pro to „vyšlapat“. Proto vám radím, zkuste se někdy vydat na kteroukoliv rozhlednu, určitě nebudete litovat.

L. Stillerová, VIII. B.

BYLI JSME PŘI TOM Taneční škola Besta

Někdo má rád běhání, někdo zase rád čte – a my rády tancujeme. A vy? Možná se alespoň na tancování rádi díváte, třeba i uvažujete, že byste s ním začali... Právě pro vás jsme připravily rozhovor s Alešem Novákem, který vede se svou manželkou Martinou taneční školu Besta.

Co vás přivedlo k založení taneční školy?

My jsme dostali nabídku učit v tanečních. Tam jsme zjistili, že spousta dětí měla zájem se tancování věnovat více. Řekli jsme si, že to nějakým způsobem zkusíme.

Co vás baví na tancování?

Je to jeden z mála sportů, kde muž a žena spolupracují. a ještě k tomu podávají sportovní výkony, které doprovází hudba.

Je pro vás tancování koníčkem nebo povoláním?

Nejdříve jsem si myslel, že koníčkem, ale nakonec se to změnilo na povolání.

Čím jste byl původně?

Jsem automechanikem.

Jaké předpoklady by měl splnit tanečník?

Záleží jenom na něm, jestli bude trénovat třikrát nebo šestkrát týdně. Pokud chce být mistrem České republiky, musí tomu dát co nejvíce.

Co byste chtěli se svými žáky dokázat?

Určitě, aby se více a více zlepšovali, což je velmi složité. Většina dětí se rozhodne skončit i přesto, že se tanci věnovaly mnoho let. Za osm let

existence Besty jsme dokázali mnoho, např. každým rokem se Besta dostala do finále České republiky.

Dokázala Besta něco, na co jste opravdu hrdí?

Vše, o čem jsem mluvil, jsme dokázali i přesto, že nemáme sponzory.

Pomáhá vám někdo s organizováním práce?

Pomáhá nám Martin Dýtrt, který je velmi spolehlivý, Sám vede ty nejstarší, kteří se zajímají o disko.

Chtěl jste někdy skončit?

Velmi často, což se určitě stane spoustě lidí, ale člověk se s tím musí vyrovnat. Nakonec jsem to nikdy neudělal. Jednoho dne, když jsem se zrovna rozhodl, že skončím, jsem se podíval ven a slunce svítilo. Nechtěl jsem si zkazit den. A tak jsem to zase neudělal.

Chystáte něco, na co by se mohli podívat i naši čtenáři?

Chystáme Den otevřených dveří, soutěže a možná i Vánoce s Bestou pro děti.

Co byste vzkázal dětem, které se chtějí tancování věnovat?

Hlavně, aby neváhaly a přišly. Naše adresa je U Stadionu 756. Informovat se mohou i na telefonním čísle 63 96 81.

Co si myslíte, že Bestu čeká v novém tisíciletí?

Mým přáním je, aby taneční škola vydržela ještě dlouho, aby nám přibývali dobří tanečníci a abychom stáli konečně na té „bedně“ na mistrovství České republiky.

Děkujeme za rozhovor.

Aneta Tichá, Kamila Emrová, VII. B

A G O R A **Drogové doupe, nebo místo pro nás?**

K tomuto rozhovoru nás táhla velká zvědavost. Je Agora opravdu místo, kde se scházejí „feťáci“ a „vyvrhelové společnosti“? Honily se v nás smíšené pocity, to nám věřte, ale jakmile jsme vstoupily do pěkně udržované vstupní místnosti, tréma a obavy z nás spadly. Po uvítání nám bylo nabídnuto něco k pití a poté jsme se pustili do povídání. Věřte, bylo to víc než zajímavé. Nakonec jsme prozkoumaly všechny místnosti, podívaly se k mixážnímu pultu – no, prostě jsme tu strávily pěkné odpoledne. A jestli se chcete dozvědět něco víc o tomto „fajn“ klubu, neváhejte a čtěte dál!

Kdy tento klub vznikl?

„Agora byla otevřena 1. září 1997, nápad samotný je asi pět let starý.“

Za jakým účelem byla založena?

„Agora vznikla jako místo, kde by se měla scházet neorganizovaná mládež, což jsou ti, kteří nechtějí chodit do kroužků, nechtějí být svázáni například tím, že fotbal je v úterý. Agora je tedy klubem pro mládež, která nemá jasno, ale já

si myslím, že mnohdy má jasno více než ta, která navštěvuje jeden určitý kroužek už od páté třídy.“

S jakými problémy jste se potýkali?

„Hlavním problémem, který přetrvává a jistě tu bude i nadále, jsou finance. To znamená, že nám pořád scházejí peníze. Protože jakmile něco vyděláme, znovu za to něco koupíme, je to takový věčný koloběh. Potom jsme měli problémy například s podnapilými návštěvníky, několikrát také se skinheady – to bylo dost nepříjemné. Dalším problémem bylo odmítání ze strany sousedů. Ono je to samozřejmě pochopitelné, když někde bydlíte dvacet nebo padesát let a vyskytne se tam něco nového, že se tomu začnete bránit. Lidé nás ze začátku odmítali, přestože jsme všechny sousedy obeslali krátkým dopisem, kde bylo jasně napsáno, že se budeme snažit eliminovat všechny věci související s naším programem. Lidem ze Štěpánkovy ulice ani tak nevadil hluk z koncertů, ale to, že se před klubem hlučně bavilo dvacet lidí. Hluk z koncertů, který naopak vadil občanům žijícím u divadla, jsme vyřešili odhlučněním. Rozebrali jsme celou střechu a nacpali jsme do ní spoustu slámy, aby hluk nešel ven. Teď se naštěstí situace o hodně zlepšila.“

Jak jste vlastně přišli na tento zvláštní název – AGORA? Co to znamená?

„Název koresponduje s tím, co děláme, jakou myšlenku klub nese. Agora je ve starořečtině tržiště nebo náměstí, kam může přijít kdokoli, bez jakéhokoliv omezení. Do Agory má každý dveře otevřené. Moc se nám líbilo, že ten název má takovýhle význam. Klub tak funguje, pokud se dodržují určitá pravidla – žádné drogy, žádné násilí – tím pádem sem může každý.“

Co zde můžeme nalézt?

„V současnosti je tu bar, kde si člověk může sednout, dát si limonádu nebo pivo (ovšem pokud mu je osmnáct let). Dál je tu sál, kde se konají různé koncerty. Rozjíždíme také hernu (v prostorách sálu), kde je možno si zahrát šipky, ping – pong (stůl se chystáme v nejbližší době zakoupit z peněz, které jsme dostali od města), stolní fotbal, je možno si zde půjčit hry jako Scrabble atd. Ty můžete hrát buď tady, nebo nahoře v klubovně, kde je zákaz kouření. Vedle klubovny se nachází keramický kroužek, který funguje asi rok. Navštívit ho můžete každé úterý od 16⁰⁰ – 18⁰⁰ nebo 18⁰⁰ – 20⁰⁰ hodin. Tam máte možnost realizovat své nápady. Také tu máme horolezeckou stěnu, tři zkušebny (hudební) a fotokomoru.“

V Chrudimi, zejména u starších generací, má Agora pověst drogového doupěte. Jak se na to tváříte vy? Co proti tomu děláte?

„Pokud vás někdo nařkne, tak je jakákoliv snaha očistit se marná. Člověk se tomu těžko ubrání, drogy jsou dnes totiž všude. Pokud tady někoho uvidíme, jak se pokouší kouřit třeba marihuanu, slušně mu řekneme, že tu drogy netolerujeme. Bohužel nemůžu tvrdit, že na záchodě nikdo nikomu drogu neprodal, to se ostatně může stát i u vás ve škole. Abychom tomu zabránili, museli bychom nainstalovat kamery a to by bylo finančně opravdu neúnosné. Názor lidí, že Agora je drogové doupě, vychází z toho, že po revoluci hodně

vznikaly rockové kluby (my se však označení „Rockový klub“ bráníme, protože nijak vyhranění nejsme). Lidem se okamžitě s rockovým klubem spojí drogy. Je to taková rovnice, která se asi těžko změní. Myslím si, že například diskotéky nebo jiné „megaakce“ jsou spojeny s drogami mnohem více. My se můžeme bránit jen tím, že ve výloze jasně stojí DROGY NE!, a když někoho vidíme, nekompromisně ho odsud vyprovodíme.“

Pro jaké věkové skupiny je klub určen?

„V současnosti je program určen pro šestnáct let a výše. My se starším návštěvníkům nebráníme. Naopak, kdyby sem přišel čtyřicetiletý nebo padesátiletý člověk, tak ho nikdo nevyhodí, budeme rádi, že i někdo ze starší generace má zájem o to, co děláme.“

Chodí sem stálá skupina lidí nebo je návštěvnost pestrá?

„Určitě je vytvořena jistá komunita, která čítá takových padesát lidí, kteří navštěvují Agoru pravidelně. Podle programu se lidé hodně obměňují. Jsou akce, na které zavítají fanoušci třeba z Pardubic nebo i z Hradce Králové.“

Dozvěděli jsme se, že fungujete jako nezisková organizace. Mohli byste vysvětlit našim čtenářům, co to vlastně znamená?

„Naší prioritou není finanční zisk, ale práce pro veřejné blaho, dá-li se to tak říci. Když to velmi zjednoduším, neděláme to pro peníze. To znamená, že pořádáme koncert, který je finančně nákladný a my ho zaplatíme z toho, na čem se dá vydělat (např. rockotéka). Klub vedeme ve svém volném čase. Ochránci přírody, místo aby se dívali na televizi, jdou a zadarmo vyčistí řeku. Tak my, místo toho, abychom šli večer do kina, jsme tu pro vás.“

Pomáhá vám nějak město?

„Dostáváme dotace na vodu, elektřinu a plyn. Také jsme podali projekt na nekomerční hernu, kterou bychom chtěli přiblížit Agoru širší veřejnosti. Tím myslím spíše mladší generaci. Od města jsme dostali jako nezisková organizace nějaké peníze, za které jsme pořídili šipky, a chystáme se koupit již zmiňovaný ping-pongový stůl.“

Věnujete nějaké peníze na charitativní účely?

„Ano. Nedávno jsme posílali školní pomůcky a hračky do oblastí postižených válkou (na Balkán). Na tomto projektu jsme spolupracovali s Adrou (nadační sdružení). Dále jsme pomáhali lidem postiženým povodněmi.“

Chystáte něco do budoucna?

„Říkali jsme si, že bychom mohli naši pomoc zaměřit na někoho z okolí. Myslím si, že veřejnost je už přesycena žádostmi o pomoc do zahraničí. Přitom v našem blízkém okolí také existují lidé, kteří nás potřebují stejně, ne-li více než lidé v zahraničí. Například v Chrudimi žije rodina se dvěma postiženými dívkami, které potřebují speciální kola, aby se mohly pohybovat a žít normálním životem. Akci pro děvčata budeme pořádát s pomocí Adry. Vybereme peníze a přispějeme na kola.“

Co byste chtěli vzkázat našim čtenářům a jejich rodičům?

„Nebojte se přijít! Kdybyste měli chuť udělat například nějakou charitativní sbírku nebo přednášku, my vám rádi pomůžeme. Třeba v tom, že vám půjčíme klub, pomůžeme v organizaci atd. Také bychom byli rádi, kdybyste se nebáli přijít s jakýmkoli nápadem. Máme v plánu vyčlenit všechny pondělky pro děti ze ZŠ. Kdybyste se na těchto dnech chtěli organizačně podílet, budeme velice rádi. Pro nás je totiž velmi těžké vymýšlet program, protože nevíme, co vás baví.

Rodičům bychom chtěli vzkázat, aby neměli obavy, že tu jejich dítě zvlčí. Klidně se přijďte podívat a přesvědčete se, o co nám jde. My vás tu rádi provedeme, všechno ukážeme a vysvětlíme!“

Na naše otázky nám odpovídali Jana a Míra.

E. Zajícová a V. Blešová, IX. A

PŘÍBĚHY VŠEDNÍHO DNE

JAK JSME ŠLI NA „ÁDU“

(příběh s pravdivým základem, ale s nepravdivými údaji o místech a o rodinných příslušnících)

Zbývalo posledních čtrnáct dnů prázdnin, a proto se naše čtyřčlenná rodina vrátila na osvědčené místo, chatu v Častavě. Je to pouze malá chátrající chatička, která mezi luxusními chatami „sousedů pracháčů“ trochu zapadá. Jedni mají přivedenou vodu do sprchy, a proto k nim chodí nejméně pět rodin z okolí na večerní očištění, druhí zase chatu na způsob vily. A naši sousedé? O těch raději nemluvit. Nejspíše se jim peníze lepí na paty, protože vlastní „fáro“, chatu s nejlepším vybavením a krásnou zahradu. Až když jsme se s nimi začali přátelit a tykat si, zjistila jsem, jak zdání klame. Naši sousedé jsou milí a přátelští lidé. Dokonce pozvali mé rodiče na oslavu narozenin. Sešli se snad všichni z okolí. Pilo se, jedlo se a nechyběl ani krásný ohňostroj. Jelikož pozvání na oslavu nepatřilo malé dívence jako jsem byla já, sledovala jsem televizi v domnění, že se dočkám Peříčka (v té době to zajímalo všechny), ale když začali dávat Případ pro Sam, všimla jsem si starého programu, a tak nebylo nic. Právě pozdvižení nastalo až po oslavě. Protože v této nemoderní chatičce není sprcha ani voda, šli jsme se všichni vykoupat do rybníka na našeho oblíbeného „Ádu“. Asi mi nebudete věřit, ale voda okolo jedné hodiny je velmi teplá. Studenější byl vzduch, takže když člověk vylezl ven z vody, začal pěkně pomalu umrzat. Spěšně jsme se oblékli a upalovali se ohřát do chaty. Jenže prohnáný soused si usmyslil, že nám vyžene duši z těla. Cesta vedla lesem, a proto si dřepl za keřík a číhal. Lehce poznal, že se blížíme, protože ozvěna se nesla široko daleko. Připravil se, a když jsem šla s kamarádkou kolem, vybafl. Obě jsme ječely, jako by nás na nože brali.

Řeknu vám, není to nic příjemného, když vám vstanou vlasy na hlavě. A proto mám pro vás ponaučení:

1. Nesudte lidi podle zevnějšku
2. Nechodte potmě do lesa
3. Když už jdete v noci do lesa, nejdříve navštivte záchod, aby se pod vámi neobjevila loužička

L. Stillerová, VIII. B.

CO BUDE SE STADIONEM ?

Není to zrovna moc dávno, ale nějaký ten týden to bude, co jsem se připletla do krátkého rozhovoru svých spolužáků. I když vím, že se nemají poslouchat cizí rozhovory, pečlivě jsem naslouchala, aby mi neuteklo ani slovíčko. Já už jsem prostě taková, ale svého prohřešku nelituji, protože jsem se dozvěděla velmi zajímavé informace, i když ne pro každého dobré. Tak tedy, šlo o jednoduché téma: fotbalový stadion, který můžete vidět každý den cestou do školy. Je pravdou, že se nesou zvěsti o jeho náhlém konci, ale málokdo ví, proč k tomu všemu došlo a co teď s ním bude. Možná, že je ve mně aspoň malá novinářská dušička, a proto jsem se v tom všem trochu „pohrabala“. Abych vám neříkala nějaké bludy, přečetla jsem si Noviny Chrudimska. Tento, fotbalový stadion patřil člověku, který ho dostal na pokraj bankrotu. Proto se ho ujala kancelář, která má za úkol zajistit jeho budoucnost, ať už bude jakákoliv. Zprvu o něj nikdo neměl zájem, ba dokonce ani zastupitelé města, ale to bylo kvůli vysoké částce, která byla požadována. Nyní je osm zájemců, mezi nimi i město (to změnilo názor pod tlakem občanů, kteří sepsali petici za zachování stadionu). O dalším osudu stadionu rozhodne krajský soud. Ale jedno je skoro jisté: pokud ho získá fyzická osoba, nebude nadále sloužit jako fotbalový stadion, který navštěvuje mnoho žáků naší školy. Věřme, že správná věc zvítězí. A jestli ne, nezapomeňme, že občané mají právo sepsávat petice a nenechat si všechno líbit.

L. Stillerová, VIII. B.

Rok 2001 bude vstupem do nového tisíciletí. Letos jsme se UFO nedočkali, a tak můžeme doufat, že se s ním setkáme příští rok. Vždyť tolik lidí se na jeho přilet připravuje! Každý z nás si mimozemšťana představuje jinak. Pro někoho je to zelená postavička s tykadly, pro druhého průsvitná postava se šikmýma očima a pro třetího - třeba jen zdánlivě normálně vypadající člověk.

Těžko se o existenci UFO dohadovat. Říci si, že jsme jediní živí tvorové ve vesmíru, by bylo poněkud sobecké a pošetilé, ale napadlo vás někdy, jak byste se zachovali při setkání s mimozemšťanem? Tady je několik rad, abyste se nezalekli, až se vám před domem objeví létající talíř a z něj vystoupí podivné postavy.

1. S ufony je to jako s rodiči. Lépe neodporovat, splnit každé přání i rozkaz. Mohli byste z toho mít jisté výhody a navíc, nikdy nevíte, co mimozemšťanovi právě v hlavě probíhá.
2. Některé druhy mimozemšťanů mají již zmiňovaná tykadla. K tomuto účelu výtečně poslouží tykadla zakoupená na chrudimské pouti. Ufon si bude připadat jako doma a vztah s ním bude vřelejší.
3. Doporučujeme zdokonalit se v češtině. Věty typu: „Já být tvůj přítel!“ nebo „Buď vítán u nás na Zemi!“ se vám budou náramně hodit. Pro tuto příležitost rozhodně zapomeňte na fráze jako: „Hele vole, vodkud sems přilít, vole.“ Setkání by nemuselo dopadnout dobře.

Pro jistotu: zkuste si raději ještě kvíz:

1. Co znamená zkratka UFO?

- a) neidentifikovatelný létající předmět
- b) poselství z vesmíru
- c) určitý fiktivní objekt

2. Agenti ze seriálu „Akta X“ se jmenovali:

- a) David Duchovný a Gillian Andersonová
- b) Fox Mulder a Dana Scullyová
- c) Bill a Hillary Clintonovi

3. Heslo z „Akt X“ znělo:

- a) Vesmír je věčný, ale naše životy ne.
- b) Jednou určitě přiletí.
- c) Pravda je tam někde venku.

4. Mimozemšťané údajně vytvářejí:

- a) díry v silnicích
- b) kruhy v obilí
- c) ornamenty na zdi

5. Americká organizace zabývající se UFO se nazývá:

- a) NICAP
- b) NIKE
- c) NATO

6. Mimozemšťané hráli důležitou roli ve filmu:

- a) Muži v černém
- b) Létající Čestmír
- c) Titanic

Správné odpovědi naleznete na poslední stránce tohoto čísla.

Hana Hutlová, IX. A

OSMISMĚRKA

Těšíte se na Vánoce? To je ale zbytečná otázka, vidíte? Aby se vám čekání zkrátilo, vylustěte si osmisměrku. Připomene vám, na co byste neměli ještě před Štědrým dnem zapomenout.

O	V	O	C	E	M	E	N	T	D
V	Í	T	R	M	O	Í	Á	E	R
C	Í	L	O	A	R	V	Ž	L	E
E	I	N	S	T	R	O	M	E	K
R	O	B	O	T	O	Ř	E	M	L
O	Č	K	L	H	Y	K	T	I	O
K	U	Ř	A	T	A	V	R	L	V

HLEDEJTE TATO SLOVA:

ovce, víno, vítr, rosol, ein (německy nějaký), stromek, ovoce, cíl, otok, Emil, cement, metr, v křoví, noha, ležím, tele, robot, Ema, rok, mor, klov, kuřata

Barbora Viktorinová, V. A

Vánoční abeceda

A je prosinec. Budou Vánoce. Cukroví připravuje maminka. Čekám na dárky. Doufám, že uvidím Ježíška. Dědeček šel koupit kapra. Eva pomáhá mamince s cukrovím. Franta dostal psa. Gábina dostala křečka. Hanka dostala kočku. Chtěla bych štěně. Iva říkala, že by chtěla papouška. Ježíšek dává dětem dárky. Kolik asi dostanu dárků? Lampa nám krásně svítí nad vánočním stromečkem. Mám od loňska šupinu z Vánoc. Náhle jsem něco uslyšel. Někdo zazvonil. Otevřely se dveře. Potichu jsem otevřela dveře z pokojíčku. Quido se rozběhl ke stromečku. Radostně zářil jako sluníčko. Říkala jsem si, jestli budu mít takové štěstí a dostanu štěně. Stalo se to, dostala jsem štěně. Štěňátko bylo roztomilé. Tatínek dostal dalekohled. Těším se, až půjdu se štěňátkem ven. Ukážu ho kamarádům. Volala jsem Frantovi, že jsem dostala štěně. Wendy, tak mu říkám. (Xenu budou dávat v 20⁰⁰ hodin). Yveta dostala penál. Zavolala jsem Žanetě. Žaneta říkala, že dostala panenku.

Kateřina Bečevová, IV. A

MAUGLÍHO HRÁTKY SE ZVÍŘÁTKY ANEB JAK TO VŠECHNO ZAČALO

Mauglí vypravuje: „ Když jsem se narodil, matka a otec mne vzali s sebou na lov. Večer, když se setmělo a muži rozdělali oheň a nanosili nalovenou zvěř, ozval se z houští řev. Hned nato se vyřítil obrovský tygr. Lidé z vesnice toto krvelačné zvíře znali, a proto není divu, že všichni vzali nohy na ramena nehledě na to, co nakopli či shodili. V tom pozdvižení na mě úplně zapomněli. Zůstal jsem tam ležet plačící a naproti mně cenil zuby tygr Šérchán. To, co se stalo, přesně ví pouze má matka Akéla, která mne zachránila ze spárů toho ničemy. Vlíčí smečka mě přijala mezi sebe jenom kvůli oběti, kterou jsem já, medvěd Balú a panter Baghíra zaplatili. Oběť byla veliká - zákaz lovu býků, ale moji přátelé toho nelitují do dneška...“ (pokračování příště)

TVŮJ PRVNÍ ÚKOL:

Baghíra: „Já a všichni moji přátelé se řídíme jedním zásadním pravidlem. (Tajenku čtete odzdoa nahoru)

1. Zvíře, které se v mládí živí mateřským mlékem
2. Plemeno psa s rysy: dlouhé štíhlé nohy, delší čumák, krátké tupírované uši, černá srst a narezlá náprsenka, zkrácený ocas, není to lovecké plemeno
3. Důležitá část těla společná pro všechna tato zvířata: bobr, sysel, křeček, morče
4. Samec od husy
5. Začátek dne
6. Opak dne
7. Rostlina, ze které se vyrábí vlákna na lana, provazy
8. Usušená tráva
9. Obilí
10. Rezavění
11. Klen, mléč, babyka
12. Jsou dva druhy dřevin, keř a
13. V jedné naší trampské písni se zpívá o hradu. O kterém?
14. Jedno ze životních prostředí
15. Kniha, ve které se popisuje vznik lidstva
16. Nejznámější opice z Večerníčku

T A J E N K A

1.									
2.									
3.									
4.									
5.									
6.									
7.									
8.									
9.									
10.									
11.									
12.									
13.									
14.									
15.									
16.									

TVŮJ DRUHÝ ÚKOL:

Napiš, co mají společného:

1. pes – kočka – morče – křeček
2. slepice – kohout – králík – prase
3. knedlík – zelí – vepřové maso
4. lilie – tulipán – pivoňka – růže
5. slon – zebra – žirafa – antilopa

TVŮJ POSLEDNÍ ÚKOL:

Spoj čísla od 1 – 46, vyjde ti tvůj oblíbenec.
U čísla 32 vynech a spoj čísla 30 – 33 – 34,
poté znovu vynech a spoj čísla 35 – 46.

ŘEŠENÍ Z MINULÉHO ČÍSLA:

1. opice
2. např. slepice, slepýš,
srnec, socha, sýr
3. devět hadů, lev, žába, motýl,
zajíc, dvě želvy, žirafa, krajta

Lenka Stillerová, VIII.B

Velká vánoční show

NA TO JEN TAK NEZAPOMENEME

Sedíme, stejně jako každý všední den, ve třídě a najednou to v rozhlase zachraptí. Říkám si: „To bude jen obyčejné hlášení oznamující nějakou sportovní akci.“ Ale hluboce se mýlím. Zůstáváme zírat s otevřenou pusou. Že by na naši školu měly přijet takové hvězdy jako Jan Čenský, Petr Salava, Monika Absolonová, Michal Nesvadba, Lešek Semelka a Martin Tankwey? Je to skutečně pravda! Následující sobotu dopoledne se okolo třičtvrtě na deset hustě zaplňuje školní jídelna. Všude jsou slyšet rozjařené hlásky našich spolužáků. Chvilí po desáté se rozsvěcují světla a za potlesku přicházejí na jeviště hlavní moderátoři Honza Čenský a Petr Salava. A začíná Velká vánoční show. Po první písničce a krátkém úvodu následuje samotný program. Vylosovaní jedinci se vrhají do první soutěže. Mají za úkol co nejrychleji sestavit obří puzzle. Děvčatům se to podařilo rychleji, ale místo anděla na ně z obrázku kouká Martin Tankwey. Další soutěžící otáčejí karty na body nebo hádají otázky v kvizu. Za své snažení získávají žvýkačky, pexeso, audiokazetu, CD, videokazetu nebo tričko. Program doplňují písničky Moniky Absolonové, Martina Tankweie a Leška Semelky. Michal Nesvadba svým programem z Kouzelné školy rozhýbal a rozesmál především menší děti. A to by nebyl

Honza Čenský, kdyby se v jeho moderátorské hlavě nezrodila Minimiss Chrudim. První disciplínou bylo cvičení aerobiku, které vedla blondatá Martina Tankweiová. Následně si všechny tři soutěžící povídaly s moderátory a pak se nám hlasově předvedly (zpěv, novoroční přání). Porota vybrala jako vítězku Lenku Marhanovou, která si za odměnu zazpívala s Honzou Čenským. Určitě jí mnohá z dívek záviděla, protože si odnesla nejen mnoho krásných cen a zážitků, ale také pusu na tvář od pohádkového prince. Celý program byl zakončen společnou písničkou.

Vánoční show pro žáky naší školy zajistil pan Ivan Hoffmann, kterému za všechny nadšené diváky velmi děkujeme. Bylo to bezvadné a mnoho z nás na toto sobotní dopoledne ve školní jídelně jen tak nezapomene.

Hana Hutlová, Veronika Blešová a Marta Čermáková, IX.A

rozhovor

Řekneme-li jméno Jan Čenský, každému se vybaví postava pohádkového prince. A jaký je ve skutečnosti? Někdo by si řekl: "Taková hvězda, to bude

určitě nafoukaný a domýšlivý." Ale opak je pravdou. My jsme se s ním osobně setkali a můžeme ho jedinečně pochválit. Je to milý a hezký muž, který nám ochotně odpovídal na naše otázky.

Jak se Vám líbí v Chrudimi?

Na Chrudim já mám báječné vzpomínky, protože se zde natáčel seriál Zkoušky z dospělosti, ve kterém jsem já poprvé účinkoval, byla to spolupráce s Českou televizí. Takže na Chrudim já mám krásné vzpomínky ještě z doby, kdy já jsem studoval první ročník státní konzervatoře. Potom jsme se tady objevili několikrát s divadýlkem a dneska jsme sem přijeli ráno, takže jsem toho ještě moc neviděl, co se tady u vás změnilo. Nicméně Chrudim já mám rád.

A co říkáte na naši školu?

Z toho, co jsme viděli, jsme se shodli, že je na bezvadném místě. Máte docela fajn ředitele, je to fakt sympáťák. Takže si myslím, že podle toho

vypadá i vyučování. Řekl bych, že vám všichni můžou závidět. Koukal jsem, že se tu dá asi docela dobře sportovat, takže bych sem chodil docela rád.

Jaký jste měl vztah ke škole, když jste byl ještě žáček?

No, nebyl příliš kladný, měl jsem vztah spíš k místům za školou. To znamená, že mě spíš bavil tělocvik, to jsme chodili na hřiště. Tělocvik, to byl můj oblíbený předmět a ještě prázdniny, ty jsem měl ze všech předmětů nejraději. Nebo lyžařské výcviky, škola v přírodě, prostě všechno, co nebylo přímo v té budově.

Jaký jste byl žák?

Tak tuhle otázku bych tak nějak taktně přešel. Myslím si, že průměrný, docela obyčejný žák, který občas dostával ředitelské důtky, čtyřky se na vysvědčení objevily také.

Vzpomenete si na nějakou lotrovinu ze školních let?

Tak těch byla celá řada. Zamiloval jsem se asi ve čtvrté třídě do jedné spolužačky, která mně za deset pus dala takový přívěsek. Když jsem ten přívěsek chtěl zase za deset pus zpátky, tak to už nechtěla. Ta holčička, to byla i moje první láska a do té jsem se zhruba na rok zamiloval. Pak jsem dostal poznámku za to, že jsem, teď cituji: "Hodil po spolužákovi ohryzek, který vyletěl otevřenými dveřmi na chodbu a trefil školníka."

Chtěl byste se vrátit do nějakého okamžiku z dob školní docházky?

No určitě do toho roští s tím přívěskem. To bych docela rád.

A máte někdy pocit, že byste se rád vrátil do školních lavic?

Určitě jo. Byly zážitky na které rád vzpomínám. To, co bylo hrozné, to znamená učení a poznámky a zkoušení u tabule, na to člověk už většinou nevzpomíná. Strašně rád jsem jezdil na školní výlety, právě na ten lyžák. Tam bych se moc rád vrátil, ale to už samozřejmě nejde.

Hana Hutlová a Marta Čermáková, IX.A

Správné odpovědi z kvízu v tomto čísle: 1a, 2b, 3c, 4b, 5a, 6a

Správné odpovědi na olympijský kvíz z minulého čísla: 1a, 2c, 3c, 4c, 5a, 6a, 7b, 8c, 9a, 10c. Vítězkou se stala Jana Machová ze VII. B. Blahopřejeme!

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

❖ **redakční rada:** M. Čermáková, V. Blešová, K. Emrová, H. Hutlová, M. Jiruška, J. Machová, K. Soudková, L. Stillerová, V. Šustrová, A. Vašáková, B. Viktorinová, E. Zajícová, A. Tichá, technická spolupráce: M. Brož

❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 0455/62 06 07, e-mail: broz@zsmalika.cz